

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

15. An Confessarius licite imponat sub pœnitentia officium v. g.
Mortuorum, vel alias Oratione recitandas pro animabus Purgatorij? Ex p. 3.
tr. 4. res. 54.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

tione, & exemplis late probauimus. Cum ergo Confessarius possit præcipere opera honesta: & virtutum, in penitentiam; non videtur dubium in genere, & de possibili loquendo, quod possit aliquando præcipere penitenti, vt abstinere à Communionem tali die: quando, scilicet, constat, melius esse tunc abstinere, quam accedere; quod ex statu penitentis, & defectu reuerentiæ, & dispositionis colligi prudenter potest. Dum tamen illa omisso Communionis non sit occasio alius iudicandi, quod à Confessario fuerit in penitentiam imposita, ne forte hæc via cogere penitentem suam Confessionem manifestare. Regulariter tamen non expedit talem penitentiam imponere, licet in casu rarissimo negandum non sit, quod possit vtiliter imponi.

Sup. hoc cum eodem Sancto hic citato in Ref. præteritis, §. vltim. pro finem, vers. Et tandem tertio notat.

4. Magis autem displicet, quod prædictus Sancius, disp. 30. notat, quod sumptio Eucharistiæ, licet possit in penitentiam imponi, quia est actus virtutis religionis; non tamen tenetur illum acceptare penitens: quia non potest obligari ad acceptandum opus, quod adimplendum sit in statu gratiæ. Quod quidem si prædictus Auctor generaliter doceret, quod penitens non tenetur ad accipiendam talem penitentiam, sed possit ad alium Confessarium recurrere, relicta Confessione imperfecta; non ita displiceret: de hoc enim postea videbimus. Quod autem dicat, id prouenire ratione talis operis, quod cum exigat statum gratiæ ad sui executionem, videatur excedere Confessarii potestatem: hoc, inquam, omnino displicet: certum enim est, Ecclesiam posse præcipere Sacerdoti, vt aliquibus celebret, aut audiat Confessiones, vt ministret aliqua Sacramenta, quæ omnia fieri debent in statu gratiæ: quantum magis poterit Confessarius hæc præcipere, qui potest etiam actus internos in satisfactionem imponere, ed quod eius potestas non ardetur ad limites fori externi? Adde nihil magis commune esse, quam imponere pro penitentia frequentiam Confessionis, mensuræ, v. g. cum tamen certum sit non posse Sacramentum etiam Penitentia suscipi, nisi in statu gratiæ; saltem in vltimo instanti, quo completè suscipitur Sacramentum: cur ergo ad Sacramentum etiam Eucharistiæ non poterit penitens à Confessario obligari. Et hæc omnia docet Cardinalis de Lugo. Sed ne deferat recognoscere doctissimum Theologum in clytæ Societatis Iesu Ioannem Petlinum, de frequentia, & usu Eucharistiæ distinct. 4. c. 5. per totum; in quo rationes Sancij & Bauccij penitus labefactat.

Sup. hoc infra in Ref. 37. §. vi. & eundem ex doctrina Ref. 33. §. 1. ad medium vers. Hoc autem.

RESOL. XV.

An Confessarius licite imponat sub penitentia Officium. v. g. mortuorum, vel alias Orationes recitandas pro animabus Purgatorij? Ex part. 3. tractat. 4. Refol. 54.

Sup. hoc in tribus Resol. seqq. & intro. 8. tr. 10. lege ex Refol. 14. doctrinam §. vlt. signat ad medium vers. Vide.

§. 1. **C** Vriosa est hæc quæstio, & in praxi sæpius à multis exercetur. Sed negatiuè respondent Vega in summ. to. 2. cap. 64. cas. 4. & Sancius in select. disp. 16. num. 1. vbi sic asserit. Mos est plurimis Confessariis iniungere sub penitentia nocturnum defunctorum, Psalmos, vel responsoria recitanda à penitentibus pro animabus in Purgatorio existentibus. Rectè tamen non procedunt: nam Sacramentum Penitentia ad remissionem culpæ, & pænæ penitentis est institutum, & vt satisfaciatur pro pœnis debitis, pars illa integralis (satisfactio videlicet) est ordinata contra naturam. Igitur huius institutionis erit partem satisfactoriam iniungere, quæ pro pœnis debitis penitenti non profit, sed aliis, &

idem est partem satisfactoriam pro alienis pœnis iniungere, atque nullam satisfactionem imponere. Ita Sancius, qui soluit omnia argumenta, quæ in contrarium adduci possunt. Nec te fallat (ait) cum legis in Sanchez de matr. lib. 8. disp. 34. num. 4. dispensantem in foro conscientia in voto religionis, vel castitatis, posse iniungere sub penitentia recitare orationem Dominicam, & Angelicam pro animabus Purgatorij; nam ibi loquitur de penitentia in foro secreto iniuncta, non autem de penitentia sacramentali; & est dispar ratio inter forum interius, & forum sacramentale. Nec valet dicere, quod Confessarij iniungentes aliquas orationes pro penitentia offendas pro animabus Purgatorij, tantum intendunt valorem inperationis illis applicare. Nam respondeo, quod directè non prodest animabus talis penitentia, vt probat Sancius num. 12. adde quod Confessarij tales penitentias iniungentes, nunquam id cogitant. Ergo, &c.

2. Sed his non obstantibus, post hæc scripta inueni Turrianum virum doctissimum de penitent. disp. 37. dub. 4. contra Sancium docere affirmatiuam sententiam, nempe posse imponi penitenti pro satisfactione sacramentali, opus pœnale applicandum pro animabus Purgatorij, lege illum, & non pigebit.

RESOL. XVI.

An rectè Confessarij imponant penitentias applicandas pro animabus Purgatorij? Ex part. 3. tractat. addit. Refol. 11.

§. 1. **H**oc casus frequentissimus est, & passim hoc faciunt Confessarij. Sed ego pro negatiua sententia in 3. part. tractat. 4. resol. 54. adduxi Ioannem Sancium, cui nunc addo Philippum de la Cruz in thesauro Eccles. tract. 2. §. 6. num. 11. vbi sic ait. *Noten los Confesores con cuidado lo que al penitente a qui se dira, y preuengolo assi, por tener conocimiento de que quotidianamente caen en esta falta y descuido, que quando confiesan y imponen la tal penitencia, la dan, deziendo a los seglares, que rezen tantos rosarios, ayunen tantos dias: bagan dezir tantas missas, y otras diligencias; Alas Ecclesiasticos, que rezen uno, o dos Neurnos de difuntos, o los Salmas Penitenciales con sus preces, o sin ellas, o otra qualquiera oracion, y esto por las animas que estan en Purgatorio patiendo. Y verdaderamente hazen mal, porque el sacrosanto Sacramento de la Penitencia fue instituido para remitir y perdonar la culpa y la pena del penitente, y para que satisfaga por el reato, a lo qual se ordena la tal satisfacion, y assi sera contra la naturaleza de aqueste instituto el imponer la parte de la satisfacion al penitente, y que no le sea de provecho sino a otros y querer que satisfaga por penas agenas quedando el tal obligado y cargado con las suyas proprias, y assi digo, que imponerle al penitente, quando se confiesa deste modo y manera las penitencias para que satisfaga por las animas, es no darle ninguna penitencia, y assi al penitente que desta manera se le diere, aunque tenga obligacion a cumplir lo que le mandan, y mas ya agetada, pena de pecado, ya sea grave la que le imponen, assi por pecados mortales no confessados, o confessados, y aunque sean veniales, con la comun; y enseñan Zerola, Sayro, Valencia, Coninch, Reginaldo, Rodriguez, Nannarro y otros infirmos que cita y signe Enriquez, a los quales se allega Bonacina; con todo esto no tiene obligacion a aplicar la tal penitencia por las animas de Purgatorio. El fundamento*